

LA CAMPANA DE GRACIA.

DONARÁ UNA BATALLADA CADA SEMANA.

SE VEN A 2 CUARTOS PER TOT ARREU.

ADMINISTRACIÓ: RAMBLA DEL MITJ, 20.

ADMINISTRACIÓ: RAMBLA DEL MITJ, 20.

Y DUE ILLUSTRE RIVALE.

Despues dels gegants..... las trampas.

EN LO PARCH.

Sentat d'esquena al sol una d'aquestes mitj-diadas m' estava jo en l' isla del Parch.

Havia dinat, cosa bastant rara en aquest temps, tractantse de un periodista de oposició.

La forsa del sol que ja comensa á escalfar, com la bárbara conducta dels carlins al actual govern, barrejada ab lo deixament que'l dinar produheix, lo qual, entre paréntesis, explica perquè is empleats que menjan treballan poch, feyan que 'm sentís davant dels ulls com un núvol, y dintre del cap un pés estrany que tendia á pesar mèu á ferme'l caure sobre del pit.

De mica en mica un paissatge estrany, semblant al que brolla de un bon pinzell, quan corra lleuger sobre la tela, als ulls aturdits del que no es intel·ligent, prenía forma davant mèu, augmentant gradualment en intensitat y en pura de contorns y de relléu.

¿Qué era alló?

Tractém d' explicarho.

En primer lloch lo lago 's convertia en un mar de fumosa sanch: los arbres mes immediats semblavan espessas matas d' arsos y gatasas, herbas que Dèu creá y que serviren per' assotar y coronar d' espinas á Jesucrist;

Los quadros de jardins que mes enllá s'extenen, solars tirats á terra, y l' herbám que hi creix y 'ls arbres que s' hi aixecan, flamas y foch mitj tapat per la fumera, que devoravan los últims restos de pacífichs edificis;

Lo pont que uneix l' isla ab los jardins una formidable y sangrenta forca;

Las brigadas de treballadors, que afanyan ab dalé lo pá de cada dia, espantosas collas d' enmagrits presidaris, treballant afanyosos, sota la vara sempre amanida de un cabo desnaturalisat;

Los elegants sitials y banchs, potros de infamia, ahont sufrian inquisitorial tortura, gent que duyan en la cara pintada l' honradés, barrejada ab los tormentos mes insufribles;

Y aquí y allá, devastació, ruinas, espurnas de sanch que bullian en lo foch dels incendis: crits y malediccions, amenassas y planys: la forsa cebantse en lo dolor, y aquest recargolantse, com la qua de un dragó, arrencada al cos que la sustentava;

Y en unas clarianas que deixavan los núvols estesos sobre 'l sol ponent una xifra fatídica:

1714, xifra que brillava ab resplandents caràcters.

De prompte se desvaneix lo fatídich quadro: corrent com un teló de teatro, deixa lloch á un' altra perspectiva.

Una pesada torre, ab los finestrals sense campanas, pelats com las cavitats dels ulls en un cráneo, era lo centro de una construcció freda y aterrador.

Una faixa de murallas la formavan, fent mil sinuositats com la marxa traïdora de un asessí.

No hi havia pany de mur que no vetllés pèl que tenia al davant: tots ells cuberts de canons mútuament s' apoyavan, y separats de lo restant del mon per amples fossos, obstruidas las entradas per pesants ponts llevadissos, presentava la fortalesa l' imatge de ignominiosa presó de tot un poble, presó que amenassava ab la boca de mil enginys de guerra, á la boca del ciutadà que s' obrís pera vitaperar la odiosa tirania.

Entre l' alerta dels centinellas, arrencats á sas desoladas familias hi sentia jo lo gemech del pobre presoner polítich, que suspirava per sa esposa y per sos fills: y era lo mes terrible de aquell espectacle, que presos y guardians ho eran tots per forsa, mantenintse esclaus baix la mirada omnipotent del despotisme.

Mes sense saber com, una ventada poderosa vinguda de ponent prenía la forsa del huracá, y aquell feixuch castell y aquells canons de bronze cedían á sa empenta, com un castell de cartas á la bufada de una débil criatura.

Llavors despertantme, vaig trobar-me encare assegut sobre 'l mateix banch, d' esquena al sol, respirant ab delicia las aromáticas emanacions de mil hermosas flors.

Lo poble sense distinció de classes, passejava per los caminals, deleitantse en la contemplació de un siti que ha de ser lo preferit dels barcelonins.

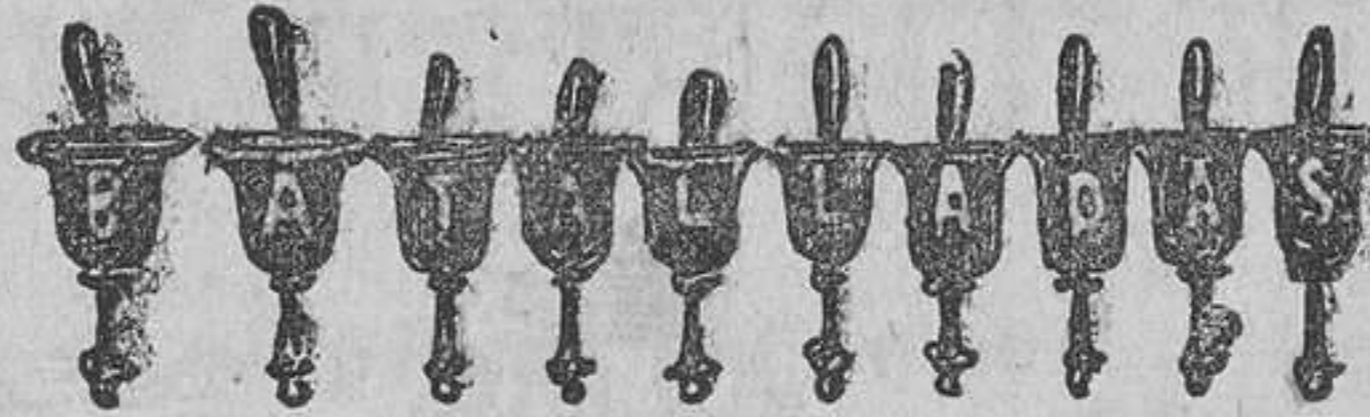
Hi havia mamás donant la má á ignocents criaturas, que no tenen ni poden tenir idea de lo que fou la Ciutadela, perque no havian nascut encare en 1868.

Els quan serán grans tal vegada no hi vejin mes en aquell lloch que uns agradables jardins, construhits pera recreo dels ciutadans.

Pero tots los qui coneixém l' historia y hem contemplat l' odiosa Ciutadela, veurém allí un rastre que marca 'l pas del progrés per aquell lloch, del mateix modo que fou aquella fortalesa un rastre que hi marcavalopas de la guerra.

Allí ahont en la passada centuria hi caygué vensut, pero no humiliat l' honor de Catalunya, allí ahont per espay de un sigle y mitj, s' hi alsá un padró de ignominia pèls catalans, s' hi extenen avuy hermosos jardins, que proban una vegadames que las tiranías per fortas que sigan may son eternas, y que 'ls pobles saben adornar de flors las tombas hont hi jauhen sas venjansas satisfetas.

P. K.

Molt devia estranyar á nostres lectors veure plé de quentos en lo número passat lo lloch destinat de ordinari al article de fondo.

Senyors, es aquest un quento que ayuy no's pot explicar.

Vostés son professors—es una suposició—han pagat matrículas y llicenciatura, y 's dedican á la segona ensenyansa.

Venen los exámens, y 'ls séus competidors, que son los catedrátichs dels Instituts, s' encarregan d' examinar als séus alumnos, sens la mes mínima intervenció de vostés.

Son pèl contrari Escolapios: ni han pagat matrículas, ni llicenciatura, pero aixó sí, duhen sotana: llavors tinguin la seguretat de que no sols intervindrán en l' exámen dels séus alumnos, sino que 'ls catedrátichs dels Instituts vindrán als séus establiments, perque no tingan de mortificarse lo mes mínim.

¿No es veritat qu' es bonich?

Donchs aixó passa á Espanya, sent lo respectable senyor Orovio, ministre de Foment.

Se tracta de un govern reparador.... ¿A qué donchs los reparos?

Lo capellá de Flix (á) Pandereta, ha repasat l' Ebro, entrant de nou á Catalunya.

¡Sursum corda!

Aixó de corda no 's prengui per cap alusió á la corda de una forca.

Los periódichs de Madrid venen plens de cartas y manifestos, dels que foren ministres, immediatament avants de la actual situació, dihent á las claras, qu' ells ja feya temps treballavan perque las cosas anessin del modo que han anat.

Recomaném als antiquaris que investiguin si 'l Conde D. Julian, que va vendre Espanya als moros va tenir descendencia, ó si algun fill de Judas Iscariot, per casualitat vá venir á establirse en la Península.

Al que ho averigühi, la redacció de la Campana l' hi regalará un pot de vergonya en conserva.

Dugas noticias que van l' una al darrera de l' altra en la *Correspondencia d' Espanya*:

—«Los barcos que hi havia 'l dia 27 en lo

port de San Sebastián, estigueren de dol per la mort del brigadier Barcaiztegui.»

—«Los generals Echagüe, Moriones, Laserna y Pavía, representavan ahir en lo dinar de Palacio als exércits en campanya de la Península, y als de Cuba los generals Coacha y Cevallos.»

Anuncia la *Correspondencia* que 's publicarà aviat una nova reforma á la legislació vigent sobre la premsa.

Si 'ls caixistas no entenen la lletra, que 'ns perdonin, que 'l pols nos tremola.

No hi ha per hont agafar las següents ratlles de un article de «*El Pueblo*» que s' ocupa del actual govern:

«Cinch mesos de poder van á cumplir aquests Dulcamaras que deyan possehir específichs infalibles pera curar instantáneament y d' arrel los mals de la patria y de la guerra; y las cosas están com estaban, en los últims dias del any passat. Y no com estaban, sino tal vegada pitjors, no perque aquell govern ho fes millor, sino perque 'l temps es or, y 'l que ha passat desde llavors, sobre alentar las esperansas y aumentar las forsas y organisació dels enemichs de la llibertat, agota mes y mes los recursos y abat l' esperit del país liberal.»

En Balaguer las tropas han escabetzat al cabecilla Cap-rodó.

Alvarez, lo segon de Dorregaray sortí del combat ferit en una cuixa, en Alcora.

Tot aixó fá creure que la carn de carlí anirà barata.

A Madrid varios generals presos.

Aquí... no 'ns emboliquém,

Que no 'ns fessin fè un viatge contra 'l nostre propi pés....

Mirém, olorem y res...

es fusch y put á formatje.

Los empleats de ca la Ciutat anavan á las professons, ab una marcialitat y reculliment dignes del càrrech que desempenyan.

Si fos cert lo detall que se'ns ha referit, de que al arribar á l' iglesia 's passava llista, per saber lo qui faltava, á fi de darli las dimissorias aquest acte de disciplina militar, introduida en las oficinas municipals, parlaria molt en favor dels que en una professó hi buscan sobre tot aquella expontaneitat, que eixint del cor, com un núvol de incens s' eleva.... fins á perdre's de vista.

GLOSA ATRÓS.

*Per questions de sos marits,
las matronas de la Galia,
en las planas de Farsalia
van vénce als Estats-Units.*

Rabiant del dolor reumátich
Cisneros lo cardenal,
va ferse arrencá un caixal
pèl sistema homeopátich.
Mes veyent son catedrátich
que 'l picaban los mosquits,
prorrumpé en grans alarits
contra Sanson y Dalila,
qu' alborotaban la vila
per questions ab sos marits.

Mogué Simen Cirneu
un plet famós en la curia,
perque li feren injuria
las escalas de la Séu.
Pero habenthi jubileu
per lo tractat de Westfalia,
en lo primer port d' Australia
va deixar sa escuadra surta,
vist que duyan calsa curta
las matronas de la Galia.

Sobre qui millor dels dos
sabria dir la doctrina,
tingueren una bronquina
Tito Livio y l' Ola vos.
Trobá 'l cas indecorós

la fontana de Castalia;
y reparant qu' al rey Valia
li queyan las miljas solas,
li comprá unas castanyolas
en las planas de Farsalia.

Eva y Alejandro 'l gran,
per pagá al sastre la roba
van posá á la Bona-nova
academia de can-can.
Mes en Peroy y el sultan,
qu' estaban llavors renyits
pèl color dels anyadits
de la columna Trajana,
tot ballant la americana
van vence als Estats-Units.

TARAVILLA.

Als metjes higienistas se 'ls ha nombrat un
gefe, y cremats per aquest motiu, han presen-
tat la seva dimisió.

¡Ah anárquichs!

Un dia de corrida davant del torin hi ha va-
rios bassals de sanch.

Dos pagesos se 'ls miran, y un d' ells exclama:
—Vólsti jugar que aquí hi ha hagut una
acció?

L' altre pregunta á un noy que vén gaseo-
sas:—Noy com ne diuhen d' aixó?

—D' aixó 'l turin.

—¡Ah! exclama: vet' aquí: serà l' acció de
Turin. Anys endarrera vaig sentirne á parlar.

GEOGRAFIA CATALANA.

¿Quin es lo poble que sempre camina per
dalt de las onadas?—Ba-dal-ona.

¿Y 'l que estant molt enratrat de la mar, no
podria pas viure sense l' art?—Art-és.

Y aquell en lo qual un clot es impossible?—
Plá.

Y 'l que al revés, es en ell impossible un plá?
—Clot.

Y 'l que per mes que cridin no hi sent?—
Sort.

Y 'l que t'è una lletra molt filarmónica?—Y-
sona.

Y 'l que mes se sembla á Gracia?—García.

GEGANTS.

Diu un nen á sa mareta
al veure passá 'ls gegants:
—Deixéume ser gegant, mare,
y aixis tot m' enamaran.

Diu un pollo:—Pogué serne
com aquest gegant, bèn alt.
¡Ay com parlaria ab ella,
al balcó de baix en baix!

Passa un que va ser ministre
y diu:—¡Oh si fos tan gran!...
Llavoras á las butxacas
que n'hi cabrian de naps.

Y mentres que aquests somnian
ser gegants de la Ciutat,
passa un *quidam* molt avaro
y diu remenant lo cap:

—Jo senyers, parlo ab franquesa
sols voldria ser gegant
per estolviarme mistos
y podé encendre als fanals.

¡Oh tontería dels homes!
¡oh afany de l' humanitat!
Per ambicioná s' ambiciona
fins tenir de fusta 'l cap.

NARCIS TALLANT.

A la provincia de Soria s'ha aixecat un cabe-
cilla que 's diu Cuadras.

Lo primer acte que ha comés ha sigut robar
unas mulas.

D' aixó se 'n diu mirar per casa, ó siga per
las Cuadras.

Una de las músicas que anavan á certa pro-
fessó hi recargolava una americana de aquellas
tant rexinxoladas.

Un poeta molt devot, improvisá la següent
estrofa, que hi venia ni pintada:

«Niña cristiana
oye mi ruego
y enciende el fuego
y enciende el fuego—del corazon:
adora siempre
tu dulce aliento
el Sacramento
el Sacramento—con devocion
ay sí: con devocion
el Sacramento—con devocion.»

Pera donar una idea de lo llanuts que son
certs carcundas, bastará un cas, que 'ns han
contat.

Tractava un cabecilla d' establir entre 'ls
seus la mes rigorosa disciplina, posant com es
natural pena de la vida al centinella que aban-
donés lo puesto, avants de que se 'l rellevés.

Hi estava aquell dia un bé dels mes
grossos: la partida martxá, descuidantse 'l ca-
pitá de la seva companyia de recullir-lo.

Are bè: temé tant abandonar aquell puesto,
que al cap de tres dias hi moria de fam, de
fret y de son.

¿Qué tal?

Un inglés que contemplava la professó de
Santa María, digné al veure 'ls gegants.

—¡Quin lujo! ¿No hi ha pobres en la parro-
quia?

MOS ENCANTS.

Encants de ma vida,
mes delsos encants,
tornau aquí prompte
tornau si vos plau,
no esteu indecisos,
depressa tornau...
Veniu vos suplico!...

Mes are veig clar
que fa catorz' horas
qu' estich dejunant,
y si aquest dejuni
intento trencar,
le-gech que are porto
hauré d' empenyá'm,
á alguns que negoci
fan are á l' Encant.

Mes tinch unas calsas
de panyo esmolat
que son de un mèu pobre
cusí capellá;
armari sens vidres,
un quadro ratat,
dos sants fets de barro
un ros de soldat,
un puro, un cigarro,
un duro bèn fals
y un *Brusi* que guardo
fa ja cinquanta anys.

Mes are ¡oh tristesa!
de tot me desfaig,
puix fa una semana
que semblo un cessant;
mes ay! sols pensantne
que ho tinch de deixar,
que á n'ls Encants are
tot junt anirá,
sospirs mil exhalo
mon cor exclama:—«¡Ay
encants de ma vida...»

¡Ditxosos Encants!»

DENTETA.

Després de veure la professó, exclamava un
pajés de las Borjas.

—Ja 'u diré als del poble: es impossible
que 'ls carlins pogan guanyar. Poch saben
ells lo número de militars que hi há encare.
Si tant sols ab los que anavan á la professó de
Córpus, ni ha prou per acabar ab tots ells.

FABULETA.

A un lladre que trobaren á un camí
varen durlo al moment á la cangri,
y al acte de arribar lo registraren
y al cinto dos pistolas l' hi trobaren.

—Ab quin intent las dú? preguntá 'l jutje
y l' hi contestá 'l trutxa:

—Com corra pèls camins tant de perdut
es precís que un hom vaja previngut.—

Davant de tal xulada
lo jutje deixá aná una riatllada
exclamant:—¡Y miréu: es acertat
que 'l lladre sia qui temi ser robat!

B. P.

Lo mestre de sempre:

—A veure Enriquet: tu tens pare y mare:
dugas germanas, tres germans y avi: á casa
t'èva teniu gos y criada y ab tú ademés, dígam
quants suméu á casa t'èva.

Lo deixeble, veyentse perdut:

—Fiquis vosté ab casa seva, que de casa no
'n t'è de fer res.

Al veure passar las trampas, exclamava un
curiós:

—Sempre que veig aquests pobres xavals,
no 'm s'è avenir com tenen lo cabell tot blanch
á pesar de sa curta edat.

—Es bèn senzill, respon un altre: no sent?
ells mateixos ho diuhen:—Trampas, trampas,
tot son trampas!...

SONET.

¡Oh musas que al Parnás sols hi féu nosa,
á Apolo fent sortir de sas casillas!...
Poséus un mocador y unas faldillas
y veniame á inspirar... qualsevol cosa.
Sabéu qu' estich cremat d' escriure en prosa,
sabéu qu' estich ja tip de gacetillas,
vull rimar redolins ó seguidillas
per calmar la cassussa qu' en mi 's posa.
Me dissecó fumant las tagarninas
que faig corre molts cops á l' estanquera:
puros sense puresa... fel... matzinas...
¡Ah! ja no 'm coneixéu? Soch las ruinas
de un periodista que destino espera
la gargamella plena de tranyinas.

PERICO MATALASSÉ.

Al veure passá 'ls gegants:

Una senyora:—Ay aquell manton mes val-
dria per mí, que per ella.

Un pagés:—En bona fé voldria saber quin
barber l' hi llèva 'ls cabells. ¡Quin clatell mes
bèn esquilat que me l' hi deixan!

Un nen:—Mamá ¡com es que la geganta por-
ta aquella reixeta aquí 'l davant y vosté no?

La mamá:—Fill mèu perque no es moda: si
fos moda també l' hi portaria.

EPITAFI FRET.

Sota aquesta freda llosa
hi jau un pobre soldat;
morí de pendre un *gelat*:
gelat are aquí reposa.

EPITAFI CALENT.

Oli bullent, dolé etern
l' hi causá estantne cremat:
morí y no estant escaldat
prengué un bitllet pèl infern.

J. J.

—No voldria may l' istiu solzament per l'
amohino que 'm donan los grans.

—Ay quina sort que t'è senyó Magí, ¡y en-
care 's queixa?

—Y aixó es tenir sort? Lo dimoni que la tin-
ga.

—Si home: l' hi dich que 'n t'è molta.
 —Y perquè?
 —Perque á vosté 'ls grans no mes l' amohinan al istiu, y á mí 'ls petits me fan veure la padrina tot l' any.

CANTARELLAS.

¡Ab quin afany mous los llábis!..
 ¡ab quin afany tréus sospirs!..
 y ab quin afany te cruspeixes
 eixa cuixa de perdiul

T' estimo estanquera,
 t' estimo ab fé loca
 (qué cosas fa dirme
 un puro de gorrás!)

Com que 't dius Elvira Coca,
 no tens d' estranyar nineta,
 si sens que algun dia 't crido
 per apellido *coqueta*.

P. B.

Surt ingrata á la finestra,
 surt á sentir mos cantars,
 y 't guardi Dèu... de pallissas
 de la patria potestat.

Adèu, adèu, desdenyosa,
 me 'n vaig, me 'n vaig desseguida,
 que de son m' estich cayent
 y no vull rompre'm la crisma.

E. DE LA O.

EPICRAMAS

Diu l' escriptor Pau Garcia
 qu'és moral lo qu'ell escriu,
 y fora cert tal com diu,
 si una R al mitj hi afegia.

P. B.

En mitj del carrer dos vells
 ahir vespre 's van trobar,
 y ab amor van encaixar
 fins que vá exclamar un d'ells:
 —Que tal D. Pere ¿com vá?
 están bons los de sa casa?
 —Pché...

—Y are home qué fá?
 Y sens deixár d' encaixá
 diu l' altre:—Res: *toco l' ase*.

U. R.

—Vosté vá dar-me paraula
 y casarse no consent.
 —De que vaig donarli Paula
 es cert; pró de *casá-ment!*

Demanantme un caritat
 me digué tot conmogut:
 —Lo tenir un gran costat
 la miseria m' ha portat,
 y 'l pobret era espallut!

—Invisible no puch creure
 que cap home 's fassi, Munda.
 —Donchs feste lladre ó carcunda
 y may ningú 't *podrá veure*.

A. DE LA F.

CORRESPONDENCIA PARTICULAR

Han onviat endavinallas ó xaradas dignas d' insertarse lo^s ciutadans Xatet de Valls, Oncle y nebot, Dos Sibochs, Dos fills de Catalunya y Pere Botero.

Haurian de arreglar-se las que han remés los ciutadans Un novici, D. Vicente y C.^a, Manini y Desahogat.

Las demés que s' han remés y 'ls noms dels autors de las quals no quedan mencionats, no poden insertarse per fluxas, fáciles d' endavinar, mal combinadas, mal versificadas ó per altres defectes per l' istil.

Ciudadá Pere Botero, ¡Quina llástima que la seva poesia ne estiga una mica mes cuidada! Si l' arregia, tregui tot lo que en los temps d' are es difícil que u deixin passar.—D. Vicente y C.^a Insertaré los repichs.—Somia truytas. Y alguna cosa de vosté.—Un novici. Hi anirà la fuga.—Un Puerto-Riqueño. Vosté es molt aixeric: insertaré lo que 'ns remet.—J. E. Hi anirán las dugas cantarellas.—A. de la Figue. Tot

lo que 'ns envia pot publicarse.—Guifera Home, no passi ansia.—Paca. Bi ha en la seva poesia cosas molt bonicas y cayudas molt tremendas: son tó personal ademés; nos privará de insertarla.—Nyela. Aprofitaré una pregunta.—Simon Las Eqnis. Lo que 'ns envia está molt bé: treballi forsa.—Poca Carn. Lo mateix, mateix l' hi di dihém á vosté.—Perico Matalassé. Hi anirà 'l quento. lo género de la *Campana* ningú millor que vosté ha demostrat coneixe'l: ab aixó ja 'ns enten.—Xiribech. ¿Perque ab las facultats que demostra ha versificat un pensament tan frivol? Fassi otras cosas.—Ciudadans Mort de fam, Un expósit, Sabir, Dos montanyesos, Un principiant, Badinguet, Cap-luhent, Malicon, Un llargandaixet, Cama-lluhent, Prussia Catalá, Dos Aspirants á Cadet, Mal casat de Reus, Lleig, Pere Gaytero, Raspa y Un cessant. Lo que 'ns remet no fia prou bé.—Dos fills de Catalunya.—En lo de vostés hi ha molts cosas aprofitables.—Dos sibochs. Aprofitaré la pregunta.—R. Baixará. Y 'ls epigramas de vosté.—S. M. y M. Insetaré lo primer quento.—N. L. Una pregunta es lo únich aprofitable.—Desahogat. Lo seu problema geroglifich també.—Papanatas. Publicaré cantarellas y quento.—Patera. Y las preguntas y 'l quento de vosté.—Diccionari Petit. Las cosas tolas son segons com se miran. miriu hē y veurá que tant vosté com nosaltres tenim rahó; hi ha problemas que ja 's fá espressament, aixó de torse la regla general.—Josepa Xocolatera. Ja haurá vist qu' hem fet tot lo qu'hem pogut.—Narcís Tallant. Idem: pero 'ns quedém encare ab l' última cantarella.—Jepig-japag. No hi havia res mes que lo insertat que fés per casa.—Cómich d' Horta. Insertaré ademés lo salt del caball.—Vicentó. Hem aprofitat lo mes notable en la forma qu'hem cregut mes propia: per aixó gracias.

SOLUCIONS

que corresponen á lo insertat en lo últim número de la *Campana*.

1.ª TORTURA CEREBRAL.—La mare y la filla se deyan? *Donzella de apellido*.

2.ª SALT DEL CABALL;

Un ermitá, dugas monjas,
 tres bojos, quatre piratas,
 cinch escolapios, sis morts,
 set que marxán á la Habana,
 vait noys de la correcció
 y nou jugadors de cartas,
 son quaranta cinch personas
 qu' están d' alló mes tancadas.

3.ª GEROGLIFICH.—*Tants amichs tants caràcters, ó Com mes amichs mes clars.*

4.ª PREGUNTA 1.ª—*Cullera.*

5.ª PREGUNTA 2.ª—*Vilasar.*

6.ª PROBLEMA ARITMETICH.—*Teia 718.*

7.ª FUGA DE VOCALS:

Me dich Ton y soch tan tou
 que jares del mon me mou.

8.ª FUGA DE CONSONANTS:

Cada terra
 fa sa guerra.

9.ª ANAGRAMA.—*Boras.—Arbós.—Sabor.—Brosa.—Robas.—Sobra.—Obras.*

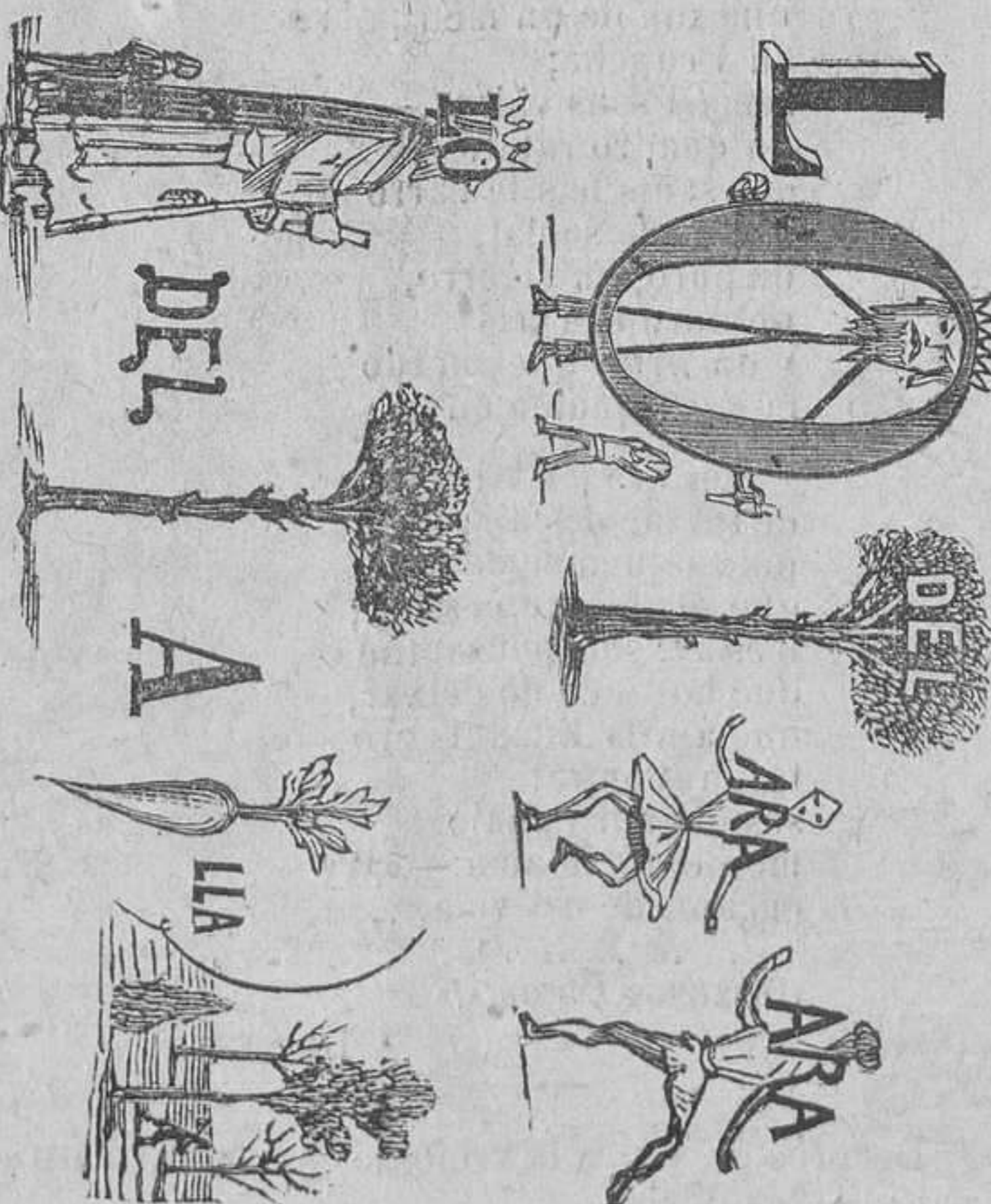
10.ª XARADA 1.ª—*I-di-o-ma.*

11.ª XARADA 2.ª—*Ma-ta-lás.*

11.ª ENDAVINALLA.—*La mar.*

Totas las solucions menos las 2, las ha endavinadas lo ciudadá Nyela: menos las 1, y 3, Manini: menos las 3 y 5, Diccionari Petit; menos las 2, 6 y 10, Patera y Desahogat: menos las 1, 3 y 6, D. Miá y Net: menos las 3, 5 y 10 Tranquil de Vilassar: menos las 1, 5, 6 y 8, Xilef M. M.: menos las 2, 6, 8 y 10, Dos fills de Catalunya: las 2, 4, 7, 9, 11 y 12, R.

GEROGLIFICH.

Vinas: las 4, 5, 6, 7, 11 y 12, Papanatas: las 3, 4, 6, 8, 11 y 12, Dos sibochs: las 4, 6, 7, 11 y 12, Un puerto-riqueño: las 4, 7, 8, 10 y 11, Perico Matalassé: las 4, 5, 10 y 11, Xiribech: las 2, 7, 10, 11 y 12, Badinguet: las 9, 10, 11 y 12, Dos montanyesos: las 7, 8, 9 y 11, Oncle y nebot: las 3, 4, 9 y 12, Cap lluhent: las 4, 7, 10 y 12, Josepa Xocolatera: las 4, 11 y 12, Un xatet de Valls: las 4, 7 y 11, Prussia catalá, las 7 y 11, Sastre Gallifa y J.: y la 4 no mes, Malcasat de Reus.

TORTURA CEREBRAL.

¿Cóm pot ferse pá, sens haber sigut may forner, ni tenir forn ni farina?

DOS PARAYGUAS FORADATS.

PROBLEMA ARITMETICH.

Dos rellotjes marcavan las dotze en punt lo dia 25 de octubre de 1874. Desde aquell moment un d' ells vá comensar á adelantar 6 minuts per cada 20 horas y l' altre á retrassarse 4 minuts en lo mateix temps.

Se desitja saber quin dia van tornar á marcar la mateixa hora, y quina hora era aquesta.

DOS FILLS DE CATALUNYA.

ANAGRAMA.

Per si tot te vol, tot alguna tot compras y serás ricot si de duros l' omplas. Quatre lletras tē vés si ho trobas prompte.

TREPITJA-ESPINAS.

FUGA DE VOCALS.

L. d.n. d. d.n. d.n
 m. d.n. .n b.n d.n. .n j.rn.

TREPITJA-ESPINAS.

FUGA DE CONSONANTS.

E...e .o.. y .a.a
 .a .e.u.a .a.a.

MORENETA DE LA SAGRERA.

PREGUNTAS GEOGRÁFICAS.

1.ª ¿Quina es la vila de Catalunya que no dona res barato?

DENTETA.

2.ª ¿Y la vila que avants de ser vila, era au-cell?

ONCLE Y NEBOT.

XARADA

I.
 Balla que balla
 l' hu repetida
 l' hu-dos-tercera.
 Jo l' altre dia
 vaig á buscarli,
 puig me'l tenia,
 un tot segona
 quarta invertida,
 y al rebre'm salta,
 brinca que brinca
 ¿eh qu'és tres-quarta
 qui aixi s'esplica?

PEPA Y LOLA.

II.
 Estima á un jove molt hu
 la tot qu' es nera una y quart,
 y l' hi diu:—yo may hu-dos
 perquè es ofici bastant.
 Ell qu'és de tres-quatre estranya
 y poch amich de fer l'os,
 diu que prompte vol donarli
 alló que sembla tres-dos.

PERICO MATALASSÉ.

ENDAVINALLA.

Un arbre, una lletra,
 y una negació,
 que forman puch dirte
 —y ho pots bèa admetre—
 un instrument hó
 per entretenirte.

PERE BOTERO.

(Las solucions en lo próxim número.)

GRAN SALON DEL TEATRO DEL CIRCO.
 GRAN MUSEO HARTKOPFF.

Exposicion artística y científica, única en su clase. Horas de verlo, de 10 de la mañana á 10 de la noche.—Entrada 4 reales.

IMP. V. Y F. GASPAR, ATALFO, 14.
 Lopez editor.—Rambla del Mitj 20.